

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: **M. L.,**

zastoupena Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem
se sídlem Revoluční 724/7, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 6. 11. 2017 č. j. MV-101277-6/SO-2017

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 6. 11. 2017 č. j. MV-101277-6/SO-2017, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věci služebního poměru ze dne 27. 7. 2018 č. j. OSZ-136743-9/M-Pa-2017 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedenými rozhodnutími bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně, kterou se domáhala přepočtu výsluhového příspěvku přiznaného od 1. 1. 2008, a to za analogického užití ustanovení § 142 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), podle něhož mělo být postupováno podle § 56 zákona o důchodovém pojištění, které umožňuje přepočet přiznaného důchodu.
2. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č. j. 9 As 69/2016-31, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedenou analogii připouští. Správní orgány právní názor Nejvyššího správního soudu neakceptovaly a řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno.
3. Žalobkyně má za to, že při rozhodování o její žádosti o výsluhový příspěvek nebylo respektováno ustanovení § 117 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků policie České republiky, příspěvek byl žalobkyni vyměřen podle § 76 vyhlášky, výpočet podle tohoto ustanovení přinesl žalobkyni horší výsledek, než pokud by bylo postupováno pouze v intencích zákona. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008 č. j. 4 Ads 20/2007-59, ve kterém Nejvyšší správní soud vyjádřil, že přináší-li výpočet příspěvku za službu podle § 76 vyhlášky č. 287/2002 Sb. žadateli o tuto dávku horší výsledek, než by mu přinesl výpočet provedený v intencích zákona, považuje ustanovení vyhlášky za rozporné se zákonem s tím, že ho nelze použít, pokud by jeho aplikace vedla ke zhoršení postavení žadatele o příspěvek za službu (nyní výsluhový příspěvek).
4. Přes výše uvedené byla žádost žalobkyně shledána jako zjevně právně nepřipustná, řízení bylo zastaveno. Odvolání, které žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala, bylo zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí bylo potvrzeno, aniž by byl respektován právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č. j. 9 As 69/2016-31 a tím žalovaný nesprávně posoudil otázku, že lze v řízení ve věcech služebního poměru podle zákona o služebním poměru příslušníků policie ČR aplikovat analogicky ustanovení § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, prostřednictvím něhož by na případ žalobkyně měl být použit § 56 zákona o důchodovém pojištění, který umožňuje přepočet přiznaného důchodu. Nejvyšší správní soud uvedl, že je-li možný přepočet zcela vhodné dávky u výsluhového příspěvku vojáků z povolání, musí být taková úprava analogicky aplikována i u výsluhových příspěvků příslušníků bezpečnostních sborů, neboť nelze připustit, aby se, u zcela, svým charakterem, shodné dávky, vojáci z povolání mohli domoci vydání soudně přezkoumatelného rozhodnutí o jejím přepočtu,

zatímco příslušníci bezpečnostních sborů by takovou možnost neměli a v tomto důsledku by případně opakovaně po dlouhou dobu pobírali výsluhový příspěvek ve výši neodpovídající zákonu. S ohledem na chybějící úpravu přepočtu výsluhového příspěvku v zákoně o služebním poměru Nejvyšší správní soud připustil, že lze analogicky užít § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání. Za užití analogie iuris tak měla být žádost žalobkyně shledána jako oprávněná. Navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě popsal dosavadní průběh řízení s tím, že řízení o žádosti žalobkyně o provedení přepočtu výše výsluhového příspěvku přiznaného pravomocným rozhodnutím bylo zastaveno, žádost byla shledána zjevně neoprávněnou. Novému rozhodnutí o výsluhovém příspěvku žalobkyně bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté, opakované rozhodnutí v téže věci není možné ani za použití analogie. Žalovaný má za to, že zákon o služebním poměru obsahuje komplexní procesní úpravu vztahující se k možné nápravě vad rozhodnutí vydaným v řízeních ve věcech služebního poměru, obecným procesním předpisem je pak správní řád. Podle názoru žalovaného nelze analogicky aplikovat ustanovení § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, prostřednictvím něhož by měl být na případ žalobkyně použit § 56 zákona o důchodovém pojištění. V případě zákona o služebním poměru a zákona o důchodovém pojištění nejde o vztah mezi speciální a obecnou právní úpravou, jde o dvě odlišné právní úpravy dopadající na jiný okruh právních vztahů. K analogické aplikaci ustanovení § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání není relevantní důvod, ze systematiky tohoto zákona vyplývá, že je v případě různých institutů upravených tímto zákonem, počítáno s různými procesními režimy a tím i spojenými možnostmi nápravy případných vad vydaných aktů. Právní úprava, obsažená v zákoně o služebním poměru, je postavena na odlišných principech. Řízení ve věcech služebního poměru je v zákoně o služebním poměru upravena komplexně v části dvanácté, pouze v § 171 tohoto zákona jsou uvedeny výluky z vedení řízení ve věcech služebního poměru. O výsluhových náležitostech je třeba rozhodovat podle zákona o služebním poměru, při čemž v hlavě V. části 12 tohoto zákona jsou upraveny možnosti přezkoumávání rozhodnutí ve věcech služebního poměru. V případě vady rozhodnutí vydaného v oblasti výsluhových náležitostí lze tedy vady posuzovat a zhojit pouze postupem podle příslušných ustanovení zákona o služebním poměru. Přepočet opakující se dávky kdykoli po nabytí právní moci daného správního rozhodnutí není pro správní řízení typický, je na místě pouze tam, kde s ním zákonodárce výslovně počítá. Pokud by žalovaný přistoupil na výklad žalobkyně, znamenalo by to obcházení zákona o služebním poměru, konkrétně jeho ustanovení o přezkoumávání rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Nemožnost zásahu do rozhodnutí, které je téměř deset let v právní moci, nepovažuje žalovaný za přepjatý formalismus. Žalobkyně měla možnost brojit proti rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku odvoláním a následně žalobou u správního soudu, této možnosti nevyužila. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č. j. 9 As 69/2016-31, jehož se žalobkyně dovolává, žalovaný uvedl, že jde o názor vyjádřený obiter dictum, věcně nebyla tato otázka přímo řešena, žaloba směřovala proti rozhodnutí o valorizaci výsluhového příspěvku, když prostřednictvím této skutečnosti se žalobce domáhal zásahu do rozhodnutí, jímž mu byl výsluhový příspěvek přiznán. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Jednání u soudu

6. Při jednání u soudu setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobkyně poukázala na písemné vyhotovení žaloby, zdůraznila rozsudky Nejvyššího správního soudu, jde o opakující dávku, její způsob výpočtu, resp. možnosti přepočtu, by se neměl lišit. Navrhla, aby žalobě bylo vyhověno. Zástupce žalovaného s odkazem na písemné vyjádření k žalobě uvedl, že zákon o služebním poměru je samostatným zákonem, nezávislým na zákonu o vojácích z povolání. Pokud by zákonodárce chtěl shodnou právní úpravu, bylo by vyjádřeno přímo v zákoně. Byla-li by připuštěna analogie, bylo by třeba stanovit její meze, bylo třeba stanovit pravidlo k předcházející úpravě, provedené zákonem č. 186/1992 Sb., posoudit situace, kdy výsluhový příspěvek nebyl přiznán. Uvedl, že ve věci, která byla Nejvyšším soudem řešena pod sp.zn. 9 As 69/2016 žalobce o přepočet výsluhového příspěvku nepožádal. Navrhl zamítnutí žaloby.

Obsah spisu

7. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věci služebního poměru ze dne 19. 3. 2008 č. j. OSZ-136743/VO-Že-2008 byl žalobkyni přiznán od 1. 1. 2008 příspěvek za službu ve výši 8.396,- Kč měsíčně. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 3. 4. 2008, odvolání proti němu nebylo podáno a nabylo právní moci dne 19. 4. 2008.
8. Žádostí ze dne 15. 6. 2017 požádala žalobkyně o přepočet výsluhového příspěvku, ve kterém s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008 č. j. 4 Ads 20/2007-59 uvedla, že postup při výpočtu výše výsluhového příspěvku pro žalobkyni považuje za nesprávný, protože byl proveden na základě nesprávné výše posledního hrubého měsíčního příjmu. K možnosti provedení přepočtu výše přiznaného výsluhového příspěvku na základě pravomocného rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č. j. 9 As 69/2016-31, ve kterém Nejvyšší správní soud připustil analogickou aplikaci ustanovení § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání ve spojení s ustanovením § 56 zákona o důchodovém pojištění.
9. O uvedené žádosti bylo rozhodnuto ředitelem odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 27. 7. 2017 č. j. OSZ 136743-9/M-Pa-2017 tak, že řízení o žádosti se zastavuje, dle názoru správního orgánu nejde o mezeru v zákoně, neboť v době přípravy zákona o služebním poměru bylo ustanovení § 142 zákona o vojácích z povolání platné a pokud by zákonodárce chtěl problematiku upravit obdobně jako v zákoně o vojácích z povolání, tak by tak učinil. Zákonodárce při řešení problematiky případných nesprávností vypláceného výsluhového příspěvku v zákoně o služebním poměru přistoupil k úpravě odlišné od zákona o vojácích z povolání, např. použitím nezvykle dlouhé lhůty pro zahájení přezkumného řízení -4 roky oproti pětiměsíční lhůtě podle zákona o vojácích z povolání. Ustanovení § 56 zákona o důchodovém pojištění upravuje nárok na důchod a jeho výplatu, jde o ojedinělý právní institut, který se vztahuje na výši dávek důchodového pojištění a nelze ho použít k jiným účelům. Speciální právní úprava ve věcech služebního poměru se použije přednostně, to včetně ustanovení § 181 odst. 7, které zakládá překážku věci rozhodnuté.

10. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém argumentovala v podstatě shodně jako v posléze podané žalobě.
11. O odvolání bylo rozhodnuto ministrem vnitra žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 11. 2017 č. j. MV-101277-6/SO-2017 tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 27. 7. 2017 č. j. OSZ-136743-9/M-Pa-2017 bylo potvrzeno. Ministr vnitra se ztotožnil se závěry, které uvedl prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí, poukázal na to, že nejde při posuzování vztahu zákona o služebním poměru a zákona o důchodovém pojištění shledat vztah speciální a obecné právní úpravy, jde o dvě odlišné právní úpravy dopadající na jiný okruh právních vztahů. Právní úprava, obsažená v zákoně o služebním poměru je postavena na odlišných principech než je uvedeno v zákoně o vojácích z povolání, případné vady rozhodnutí lze odstranit postupem podle příslušných ustanovení zákona o služebním poměru, tedy prostřednictvím obnovy řízení či přezkumného řízení. K analogické aplikaci § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání není relevantní důvod, k řešení oprav případných nesprávností vypláceného výsluhového příspěvku jsou v zákoně o služebním poměru stanovené jiné prostředky, než v zákoně o vojácích z povolání. Každá úprava má svá specifika. Podle zákona o služebním poměru nelze opakovaně rozhodovat o téže věci ani za použití analogie iuris, postup podle § 56 zákona o důchodovém pojištění by byl v rozporu s právní úpravou služebního poměru, a to zejména v rozporu s ustanovením § 171 odst. 7 zákona o služebním poměru. Navíc poukázal na to, že žalobkyní uvedená argumentace, vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č. j. 9 As 69/2016-31 byla vyjádřena toliko obiter dictum, věcně tato problematika řešena nebyla. Proto nemohl žalovaný služební funkcionář Nejvyššímu správnímu soudu předeštit protiargumenty, které by soud mohl zohlednit. Žalovaný neshledal důvod pro postup podle názoru Nejvyššího správního soudu, který byl vyjádřen pouze obiter dictum, když se služební funkcionáři nemohou s tímto názorem ztotožnit. Za relevantní nelze považovat argument spočívající v presumpci nekvalitní práce zákonodárce či tvrzení, že nelze vyloučit, že právní úprava, jejížž použití se žalobkyně domáhá, bude do zákona o služebním poměru v budoucnu zakomponována. Odvolání nebylo shledáno důvodným, proto bylo zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzeno.

Posouzení důvodnosti žaloby

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále „s.ř.s.“), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru Ministerstva vnitra ze dne 19. 3. 2008 č. j. OSV-136743/VO-Že-2008 byl žalobkyni od 1. 1. 2008 přiznán příspěvek za službu ve výši 8.396,- Kč měsíčně (příspěvek za službu je podle zákona č. 361/2003 Sb. považován za výsluhový příspěvek). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 4. 2008.
14. Následně žalobkyně požádala v roce 2017 o přepočet výše přiznaného výsluhového příspěvku, o této žádosti bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

15. Žalobkyně v podané žalobě namítala s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č. j. 9 As 69/2016-31, že mělo být postupováno analogicky podle § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání a měl být použit § 56 zákona o důchodovém pojištění, který umožňuje přepočet přiznaného důchodu.
16. V daném případě není sporu o tom, že žalobkyni byl výsluhový příspěvek (dříve příspěvek za službu) přiznán podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o služebním poměru“). Není sporu ani o tom, že zákon o služebním poměru přepočet výše pravomocně přiznaného výsluhového příspěvku neumožňuje, přezkum rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku, které nabylo právní moci, je možný za použití mimořádných opravných prostředků, kterými jsou obnova řízení nebo přezkumné řízení (§ 192, § 193 zákona o služebním poměru).
17. Při posuzování důvodnosti námítky o možném analogickém postupu podle § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání a v té souvislosti podle § 56 zákona o důchodovém pojištění se soud zabýval předně otázkou charakteru výsluhového příspěvku, a to zejména v vztahu k charakteru dávek, které jsou hrazeny z důchodového pojištění.
18. Z ustanovení § 157 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá, že bývalý příslušník bezpečnostního sboru, který vykonává službu alespoň po dobu patnácti let, má nárok na výsluhový příspěvek, a to s výjimkou případů, které jsou uvedeny pod písm. a) až písm. d) tohoto ustanovení. Je zřejmé, že výsluhový příspěvek je specifickou finanční částkou, která je poskytována v souvislosti s charakterem služebního poměru v bezpečnostním sboru. Samotná konstrukce přiznání výsluhového příspěvku je odlišná od dávek důchodového pojištění.
19. Zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o důchodovém pojištění“) upravuje důchodové pojištění pro případ stáří, invalidity a úmrtí živitele s tím, že podle § 4 tohoto zákona se z důchodového pojištění poskytují starobní, invalidní, vdovský a vdovecký, sirotčí důchody. Zákon stanoví podmínky pro přiznání a výpočet jednotlivých druhů důchodu. Podmínkou pro vznik nároku na výplatu důchodu je účast na důchodovém pojištění a s tím související povinnost platit pojistné.
20. Oproti tomu vznik nároku na výsluhový příspěvek je vázán pouze na dobu trvání služebního poměru, není vázán na další zvláštní platby, není vázán na placení pojistného. K charakteru výsluhového příspěvku se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 4. 2010 č. j. 3 Ads 121/2009-116, který uvedl, že se „jedná o zvláštní dávku poskytovanou jako určitou kompenzaci náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je také tato dávka upravena přímo zákonem o služebním poměru, nikoli zákonem o důchodovém pojištění. Svou povahou se jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka u ozbrojených sborů, nikoli o dávku určenou k finančnímu pokrytí některé ze sociálních situací (rizik), k němuž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.)“. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že: „služební zákon odkazuje na předpisy důchodového pojištění pouze podpůrně v otázce valorizace a souběhu výsluhového příspěvku s důchodem (§ 159 a § 160 tohoto zákona), z čehož však nelze dovodit ničeho o právním charakteru a účelu této dávky“. Poukázat lze i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2009 č. j. 4 Ads 24/2008-69 či nález Ústavního soudu ze dne 28. 2. 1996 sp. zn. Pl.US 9/95, podle kterých je výsluhový příspěvek sociální dávkou, nikoli však dávkou důchodového pojištění.

21. Obdobný specifický charakter jako má výsluhový příspěvek podle zákona o služebním poměru, má výsluhový příspěvek i podle zákona o vojácích z povolání, neboť i zde je nárok na výsluhový příspěvek vázán (při splnění dalších podmínek uvedených v ustanovení § 132 odst. 1 tohoto zákona ve vztahu k zániku služebního poměru) na délku trvání služebního poměru. Ani zde nejde o dávku důchodového pojištění.
22. Výsluhový příspěvek je upraven v části osmé zákona o vojácích z povolání, jde o jednu z výsluhových náležitostí (§ 131 zákona).
23. Obdobně jako zákon o služebním poměru obsahuje zákon o vojácích z povolání odkaz na zákon o důchodovém pojištění, a to jak v případě souběhu nároku na výsluhový příspěvek a důchod, tak v souvislosti s valorizací výsluhového příspěvku (§ 134, § 137). Další odkaz je pak uveden v ustanovení § 142 odst. 4 zákona, podle něhož, není-li v této části zákona stanoveno jinak, řídí se organizace a řízení o výsluhových náležitostech a jejich výplatách ustanoveními zvláštních právních předpisů o organizaci a řízení ve věcech důchodového pojištění a výplatě dávek důchodového pojištění. U tohoto ustanovení § 142 odst. 4 je pak pod čarou odkaz na zákon o důchodovém pojištění a zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (zákon č. 155/1995 Sb., zákon č. 582/1991 Sb., oba ve znění pozdějších předpisů).
24. Z uvedeného ustanovení § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání vyplývá, že tento zákon předpokládá, že podle zvláštních právních předpisů, tj. podle zákona o důchodovém pojištění a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, bude postupováno, tehdy, jestli zákon nemá ustanovení ohledně organizace a řízení o výsluhových náležitostech a pokud jde o výplatu příspěvku.
25. Z ustanovení § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání vyplývá, že zvláštní předpisy se použijí pouze v případě, kdy není upravena jinak otázka **organizace** o výsluhových náležitostech, otázka **řízení** o výsluhových náležitostech a otázka jejich **výplaty**. V jiných případech postupovat podle uvedených zvláštních právních předpisů nelze. Z uvedeného ustanovení nevyplývá, že by zvláštní předpisy, na které je odkazováno pod čarou, bylo možno použít ve vztahu k výpočtu výsluhového příspěvku. Výpočet (přepočet) dávky je rozdílnou kategorií od samotné výplaty takové dávky. Vyplácení (výplata) důchodů je upraveno v ustanovení v dílu pátém hlavy šesté zákona o důchodovém pojištění v § 64 a násl. Ustanovení § 56 tohoto zákona, jehož se žalobkyně dovolává, je obsaženo v dílu prvním hlavy šesté, který upravuje **nárok** na důchod a **nárok** na výplatu, nikoli však výplatu, tj. vyplácení samotné.
26. Soud má za to, že z ustanovení § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání nevyplývá, že by podle zvláštních předpisů, na které je odkazováno pod čarou, bylo možno postupovat při výpočtu výsluhového příspěvku. Nelze-li tyto předpisy použít při výpočtu výsluhového příspěvku, pak tomu tak není ani při přepočítání již stanovené výše, neboť i přepočet výše výsluhového příspěvku je nutno považovat za úkon, kterým se stanoví jeho výše, tedy za jeho nový výpočet.
27. Je nutno shodně se stanoviskem žalovaného konstatovat, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č. j. 9 As 69/2016-31, jehož se žalobkyně dovolává, se otázkou charakteru výsluhového příspěvku a charakteru dávek důchodového pojištění blíže nezabýval, nezabýval se podrobně ani rozbořem ustanovení § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání. Nejvyšší správní soud ostatně tak ani činit nemusel, neboť předmětem

jeho řízení nebyla otázka možného přepočtu výsluhového příspěvku a otázkou možné aplikace § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání se zabýval pouze nad rámec podané žaloby i předmětu řízení.

28. Pro posouzení otázky, zda bylo možno podat žádost o přepočítání pravomocně stanoveného výsluhového příspěvku podle § 56 zákona o důchodovém pojištění, je nutno respektovat to, že výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění, proto nelze podle zákona o důchodovém pojištění provádět výpočet ani přepočet výsluhového příspěvku. Specifičnost a charakter výsluhového příspěvku se pak projevil i v obsahu právní úpravy, která byla provedena zákonem o služebním poměru, který časově neomezenou možnost přepočtu pravomocným rozhodnutím stanoveného výsluhového příspěvku neumožňuje. Soud má za to, že možnost přepočítání důchodu podle § 56 zákona o důchodovém pojištění odráží zvláštnost dávek důchodového pojištění, které jsou vázány mimo jiné na dobu pojištění a zejména na platby pojištěnce do systému důchodového pojištění. Reflexí na to, že pojištěnec hradí zákonem stanovené částky na důchodové pojištění, je pak odrazem možnost přepočítání dávek důchodového pojištění v případě, že je zjištěno, že původní dávka důchodového pojištění nebyla stanovena správně, respektive nebylo správně stanoveno období, od něhož dávka důchodového pojištění byla přiznána.
29. Kromě výše uvedeného považuje soud za rozhodující skutečnost, že právní úprava služebního poměru vojáků z povolání a jiných osob ve služebním poměru, na které se nevztahuje zákon o vojácích z povolání, nýbrž zákon o služebním poměru, je právní úpravou odlišnou. Při posuzování vztahu zákona o služebním poměru a vztahu zákona o vojácích z povolání dospěl soud k závěru, že jde o dvě zcela samostatné právní úpravy, které upravují odlišné právní vztahy. Jde o dvě zcela samostatné právní úpravy, které stojí vedle sebe. Oba sice upravují sice otázky související se služebním poměrem, z této samotné skutečnosti však nelze dovodit, že přichází v úvahu analogická aplikace zákona o vojácích z povolání na příslušníky bezpečnostních sborů, jejichž postavení je upraveno zákonem o služebním poměru, či naopak aplikace zákona o služebním poměru na vztahy vojáků z povolání.
30. Je zřejmé, že právní úprava uvedená v obou zákonech není shodná, ze skutečnosti, že oba právní předpisy upravují výsluhové náležitosti a stanoví podmínky pro jejich přiznání a výplatu nelze dovodit, že lze ve vztahu k žalobkyni postupovat analogicky podle zákona o vojácích z povolání ve spojení s § 56 zákona o důchodovém pojištění, když její postavení upravuje zákon o služebním poměru. Ostatně i výpočet výsluhového příspěvku se v obou zákonech liší, rozdílně je stanovena i maximální výměra výsluhového příspěvku (§ 158 zákona o služebním poměru, § 132 odst. 2, § 133 odst. 1 zákona o vojácích z povolání), takže nelze vyloučit situaci, kdy konkrétní výměra výsluhového příspěvku při stejném služebním platu bude rozdílná. Rozdílnosti právní úpravy i ve vztahu k procesním ustanovením zdůraznil správně i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když je zřejmé, že zákon o služebním poměru stanoví odlišnou procesní úpravu ve vztahu k výsluhovým náležitostem, neodkazuje tedy na odlišnou právní úpravu upravenou ve zvláštních zákonech, takže není důvod pro to, aby tyto zvláštní zákony, na které je odkazováno v ustanovení § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, byly aplikovány v případě, kdy jde o bývalého příslušníka, jehož právní vztahy jsou upraveny zákonem o služebním poměru.

31. Výsluhový příspěvek stanovený podle zákona o služebním poměru je stanoven rozhodnutím, správní orgány postupují podle správního řádu nikoli podle zvláštních zákonů (zákon o důchodovém pojištění a zákon o organizaci důchodového pojištění), zákon o služebním poměru obsahuje ustanovení, která umožňují účastníkovi správního řízení bránit se proti rozhodnutí o stanoveném výsluhovém příspěvku, připouští jak řádné, tak mimořádné opravné prostředky. Pokud měla žalobkyně za to, že výsluhový příspěvek byl stanoven v nesprávné výši, bylo na její vůli, aby využila odvolání, popřípadě v zákonem stanovených lhůtách mimořádné opravné prostředky.
32. Dle názoru soudu nemožnost přepočítání výše pravomocně stanoveného výsluhového příspěvku nepředstavuje mezeru v zákoně, když zákon opravné prostředky proti rozhodnutí o stanovení výsluhového příspěvku připouští, umožňuje tedy přezkum takového rozhodnutí a nevylučuje a ani nevylučoval soudní přezkum takových rozhodnutí.
33. Pokud žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008 č. j. 4 Ads 20/2007-59 dovozuje nesprávnost stanovené výše přiznaného výsluhového příspěvku, je nutno konstatovat, že jde o námitky, které podle svého obsahu směřují proti rozhodnutí ze dne 19. 3. 2008, kterým byl přiznán žalobkyni příspěvek za službu (výsluhový příspěvek), tedy proti rozhodnutí, který není předmětem řízení v této věci. Soud se proto touto námitkou blíže nezabýval, neboť to nebylo ani předmětem posouzení napadeného rozhodnutí. Předmětem řízení, resp. napadeného rozhodnutí, byla otázka, zda přepočet výsluhového příspěvku přichází, vzhledem k marnému uplynutí lhůt pro použití mimořádných opravných prostředků, vůbec v úvahu a zda žádost o takový přepočet je žádostí, kterou je nutno se zabývat.
34. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“) zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 SŘS, žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší, žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21.listopadu 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu